

Sygn. akt VI Ka 682/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Aleksandra Mazurek

Sędziowie: SO Małgorzata Bańkowska (spr.)

SO Ludmiła Tułaczko

protokolant: p.o. protokolant sądowy Wioletta Gumienna

przy udziale prokuratora: Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 4 października 2016 r.

sprawy A. K. syna S. i H. ur. (...) w W. oskarżonego o przestępstwa z art. 233 § 1 kk w zb. z art. 234 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 10 grudnia 2015 r. sygn. akt III 255/14

wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że podwyższa wynagrodzenie zasądzone na rzecz obrońcy adw. A. M. w pkt 6 wyroku do kwoty 1704,78 zł obejmującej podatek VAT; w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 516,60 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Aleksandra Mazurek SSO Małgorzata Bańkowska SSO Ludmiła Tułaczko

Sygn.akt VIKa 682/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył co następuje. Apelacja obrońcy oskarżonego A. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że skarżący zarzucił sądowi błąd w ustaleniach faktycznych, co do rozstrzygnięcia kwalifikowanego z art.190§1kk, nie stawiając jednak żadnych konkretnych zarzutów do, których sąd odwoławczy miałby się odnieść.

Twierdzenie obrońcy, że oskarżony nie byłby w stanie dokonać czynów karalnych, których popełnieniem groził pokrzywdzonej A. B., a nawet nie zamierzał spełnić swoich gróźb, jest wyłącznie jego subiektywną oceną, która pozostaje bez znaczenia dla ustaleń poczynionych przez sąd zarówno w zakresie winy jak i kary.

Zachowanie realizujące znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej i możliwą jest groźba, której celem jest tylko wywołanie stanu obawy przed jej spełnieniem. Dla bytu tego przestępstwa nie jest wymagane, aby sprawca miał rzeczywiście

zamiar wykonać groźbę, ani też aby istniały obiektywne okoliczności jej realizacji, a wystarczy, aby z punktu widzenia pokrzywdzonego, w subiektywnym jego odczuciu, groźba ta wywoływała przekonanie, że jest poważna oraz, że może zostać spełniona.

Analizując zachowanie oskarżonego, rodzaj kierowanych gróźb pod adresem A. B., jak i konkretne działania nakierowane na jej nękanie, nie można mieć żadnych wątpliwości, że miała ona prawo realnie obawiać się A. K..

Przekonanie obrońcy, że brak zainteresowania ze strony A. B. oskarżonym, popchnął go do takich zachowań, jest co najmniej naiwne i nie stanowi okoliczności, która mogłaby mieć wpływ dla wymiaru kary.

W ocenie sądu odwoławczego kara wymierzona za ten czyn A. K. jest właściwie wyważona, i nie nosi cech rażącej surowości, a orzeczony środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania do niej, jest uzasadniony okolicznościami niniejszej sprawy.

Odnosnie zarzutów związanych z czynem kwalifikowanym z art.233§1kk w zb. z art.234kk, należy stwierdzić, że na ich poparcie skarżący również nie przedstawił żadnej konkretnej argumentacji, poza stwierdzeniem, że skoro oskarżony nie przyznał się do popełnienia tego czynu, to należało go uniewinnić, albo alternatywnie uchylić zaskarżony wyrok i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

W tym miejscu należy przypomnieć, że warunkiem skazania nie jest przyznanie się oskarżonego do winy lecz jej udowodnienie w oparciu o całość materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Wnikliwa analiza dowodów, przeprowadzonych przez sąd meriti, odnoszących się do czynu zarzucanego A. K. w pkt.1 aktu oskarżenia, nie pozostawia żadnych wątpliwości, że świadomie skierował fałszywe oskarżenie wobec E. i B. P..

Weryfikacja okoliczności w jakich miało rzekomo dojść do gróźb pod jego adresem ze strony p.p P. wykluczyła aby byli oni obecni w miejscu i czasie, jak to wskazał A. K. w złożonym zawiadomieniu o przestępstwie.

Nie sposób więc jest przyjąć, jak chce tego skarżący, że doszło do obrazy art.7kpk i 5kpk, albowiem sąd wskazał w pisemnym uzasadnieniu, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a którym odmówił tego waloru, przedstawiając przy tym logiczny tok rozumowania przy wyciąganiu wniosków z poszczególnych okoliczności i zdarzeń zaistniałych w sprawie.

Kara wymierzona za ten czyn również nie nosi cech rażącej surowości i została właściwie wywarzona z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw zawartych w treści art.53kk.

Sąd odwoławczy podziela stanowisko zaprezentowane przez sąd meriti, co do braku podstaw zastosowania wobec A. K. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej.

Orzeczenie kary o charakterze wolnościowym, wobec sprawcy już karanego, miałoby demoralizujący charakter i nie czyniło zadość prewencji, zarówno indywidualnej jak i ogólnej.

Nie mógł również zostać uwzględniony wniosek o zaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, albowiem w niniejszej sprawie oskarżony nie był zatrzymany ani tymczasowo aresztowany.

sso Małgorzata Bańkowska sso Aleksandra Mazurek sso Ludmiła Tułaczko